

V vseh upórih je poljski narod kazal posebno ljubezen k domovini, veliko požertvoválnost in hrabrost. Kedor koli je mogel nositi orožje, hitel je pod narodno zastavo. Vsak je pomagal, kolikor ga je bilo. Kri in blagó so Poljaci trátili, samo da bi oteli domovino.

Bilo je njih domoljublje tolikšno, da so tudi ženske v možkeje obleki hodile na vojsko ter se bojevale. Takih junakinj je v Poljskej bilo sto in sto, ki so dragovoljno prelivale kri za domovino. Tako poljsko junakinjo vam tudi kaže denašnja podoba.

Najslavnejši poljski vojaci so bili ulani, rekše: kopljaníki. Poglavitno orožje jim je bilo dolgo kopje (sulica) in velika, težka sablja. A pravo znamenje poljskega vojaka je bila kapa, od zgoraj ploska ter na štiri ogle urezana, „konfederatka“ imenovana.

(Po „Beršljanu.“)

Zlata vodila modremu življenju.

(Nabral L. Jurinec.)

(Konec.)

Izberi si prijatelja izmej bogobojnih ljudj. Najdeš ga, ako si sam tudi bogobojen. Kedór se z dobrimi in modrimi ljudmi druží, sam odobrí in omodrí.

20. Ne upaj človeku, ki se Boga ne bojí, niti mu ne služí. Kedor Boga ne ljubi, ni bližnjega ne ljubi.

21. Mladina! pázi se hudobnega društva. Hudobno društvo je najhujši víher mladinskemu cvetju. Popací in razdere naglo vse, kar je uže mnogo let rastle in zorélo.

22. Bodi zadovoljen vsega, kar ti dragi Bog pošlje. Zadovoljnost je cvetlica, katera povsod lahko cvete in nas razveseljuje.

23. Ako hočesh blagosrečen živeti, ne priličuj se tem, kateri imajo vsega dosti in kateri v obličí živé, nego druží se k ónim, kateri imajo menj nego-li ti, in katerim teče slabeye nego li tebi.

24. Bodi v vséh stvaréh pošten, ter pázi se, da si imena kako ne oskrunôbiš. Kedor sam sebe ne čestí, nij vreden, da bi ga drugi čestili.

25. Vsekdar ljubi pravico in resnico. Pravica je mati mirú, a mir je oča prave sreče, ter mati resnične svobode je dobra in mirna vest.

26. Kedar te prime stiska, ne pozabi, najpoprej se k Bogu obrniti, in pri njem iskati pomoči.

Jezikoslovne stvari.

Meju, mej. — „Meju, mej, med“ je razmétnik (Vorwort) in znáči: zwischen. Vpraša se, katera teh oblik je starejša, pravilnejša in v slovanskem jeziku splošneje rabljena? Preglédimo to stvar!

Strsl. je: meždu, namesto: medju, a to vemo, da storoslovenski „žd“ do malega vselej ustreza našemu j; primeri strsl. roždenŭ, namesto: rodjenŭ, novoslovenskej obliki: rojen, ter takój vidiš, da strsl. meždu méri na nsl. „meju,“ in to polno obliko v naših prvih pisateljih res tudi nahajamo, kakor bomo vídéli pozneje, kajti sam na e položeni príglas je kriv, da je končni u